

7.

V den mých šestnáctých narozenin jsem dostal ten nejhorší ze všech nápadů, které jsem si během své krátké existence vymyslel. Rozhodl jsem se připravit narozeninovou večeři, na niž pozvu pana Barceló, Bernardu a Claru. Přitom jsem vědomě podstupoval riziko, že celá věc skončí nezdarem. Otec se domníval, že to není dobře.

„Jsou to moje narozeniny,“ odpověděl jsem tvrdě. „Celý rok pro tebe pracuju. Tak mi udělej radost aspoň dnes.“

„Dělej, jak myslíš.“

Předchozí měsíce byly tím nejzmatenějším obdobím mého podivného přátelství s Clarou. Už jsem jí skoro vůbec nečetl. Clara se systematicky vyhýbala jakékoli možnosti zůstat se mnou o samotě. Vždycky, když jsem za ní přišel, v koutě seděl její strýček a předstíral, že si čte noviny. Anebo se odněkud vynořila Bernarda a po očku mě sledovala. Jindy společnost zastávaly Clařiny kamarádky. Někdy jenom jedna, jindy jich bylo víc. Já jsem jim říkal likérové jeptišky, protože vyhlížely hrozně staropanensky. V rukách vždycky svíraly modlitební knížku a ostražitě Claru hlídaly. Vrhaly na mě pohledy hodné policejního vyšetřovatele, které mi jasně dávaly najevo, že jsem tam navíc a že moje přítomnost zahanbuje Claru a vůbec všechny. Avšak nejhorší ze všech byl maestro Neri, jehož nešťastná symfonie byla stále nedokončená. Byl to takový vyšňořený hejsek z lepší rodiny, který si hrál na Mozarta, ale mně spíš připomínal obyčejného ňoumu. Podle mě na něm geniální byla jen jeho proradnost. Neustále se donu Gustavovi bezostyšně podbízel. V kuchyni pak koketoval s Bernardou. Rozesmál ji vždy směšnými triky, jako třeba když práskl sáčkem

nebo ji štípl do zadnice. Stručně řečeno, já jsem ho k smrti nenáviděl. Antipatie byly vzájemné. Neri se pokaždé objevil s těmi svými partiturami a choval se arogantně. Pohlížel na mě jako na nežádoucího malého černého pasažéra a měl vůči mé přítomnosti celou řadu námitek.

„*Chlapečku*, neměl bys náhodou psát úkoly?“

„A vy, *maestro*, neměl byste dokončit tu svou symfonii?“

V hloubi srdce jsem si přál mít výřečnost dona Gustava, abych mohl toho domýšlivce pořádně uzemnit. Nakonec všichni spojenými silami dosáhli toho, že jsem se svěšenou hlavou poraženě odešel.

V den mých narozenin otec zašel do pekařství na rohu ulice a koupil nejlepší dort, jaký tam měli. Mlčky prostřel ubrus, rozmístil na stůl sváteční servis a stříbrné příbory. Zapálil svíčky a k večeři připravil jídla, o kterých si myslel, že jsou má nejoblíbenější. Za celé odpoledne jsme si nevyměnili jediného slova. Když se setmělo, otec odešel do svého pokoje, ustrojil se do nejlepšího obleku a vrátil se s krabičkou zabalenou do celofánu, kterou položil na konferenční stolek v jídelně. Byl to dárek pro mě. Posadil se ke stolu, nalil si sklenici bílého vína a vyčkával. V pozvánce bylo uvedeno, že večere se podává v půl deváté. O půl desáté jsme ještě pořád čekali. Otec se na mě smutně díval a nic neřkal. Ve mně to vřelo vzteky.

„Určitě máš radost,“ řekl jsem. „Tohle sis přál, že?“

„Ne.“

Půl hodiny nato přišla Bernarda. Tvářila se hrozně zarmouceně. Nesla mi vzkaz od slečny Clary. Přeje mi všechno nejlepší k narozeninám a lituje, že nemůže přijít na večeři. Pan Barceló již několik dní není doma, musel totiž odjet na služební cestu a Clara byla nucena přehodit si hodiny klavíru s maestrem Nerim. Bernarda přišla, jelikož dostala volno.

„Clara nemůže přijít, protože má hodinu klavíru?“ zeptal jsem se ohromeně.

Bernarda sklopila zrak. Málem se rozplakala, když mi podávala balíček s dárkem, který pro mě vybrala. Políbila mě na obě tváře.

„Jestli se vám to nebude líbit, dá se to vyměnit,“ řekla.

Zůstali jsme s otcem zase sami a já jsem pohledem přejížděl sváteční servis, stříbrné příbory i svíčky, které tiše dohasínaly.

„Mrzí mě to, Danieli,“ řekl mi otec.

MIčky jsem přikývl a pokrčil rameny.

„Nerozbalíš si dárek?“ zeptal se.

Místo odpovědi jsem se zvedl a práskl za sebou dveřmi. Vztekle jsem seběhl po schodech dolů. Když jsem vyšel na opuštěnou ulici, pohrouženou do modravé tmy a chladu, cítil jsem, jak mi oči zalily slzy vzteku. Srdce mi přetékal hořkostí a před očima se mi všechno chvělo. Vydal jsem se bez cíle nazdařbůh a nevsímal si neznámého muže, který mě z protější strany ulice nehnutě sledoval. Měl na sobě tmavý oblek. Pravou ruku měl v kapse u saka. V očích se mu odrážely záblesky hořící cigarety. Neznámý se pustil za mnou a mírně přítom pokulhával.

Toulal jsem se bezcílně ulicemi víc než hodinu, než jsem došel ke Kolumbovu pomníku. Šel jsem dál až k molu a sedl si na schody, které se ztrácely v temných vodách přístavu, kde kotvily parníky. Z přístavu doléhal smích a hudba výletníků, kteří podnikali noční plavbu po moři. Jejich loď zdálky zářila a vrhala na hladinu světelné záblesky. Vzpomněl jsem si na dny, kdy jsme s otcem jezdili na výlety parníkem. Z moře byl výhled na hřbitov na kopci Montjuïc. Město mrtvých vypadalo věčně. Někdy jsem zamával v domnění, že je tam moje máma a vidí nás projíždět. Otec můj pozdrav napodobil. Už několik let jsme si parníkem nikam nevyjeli, i když já jsem věděl, že otec někdy jezdívá sám.

„Dnešní noc je ideální pro výčitky svědomí, Danieli,“ ozvalo se ze stínu.
„Cigaretu?“

Rychle jsem se vymrštil. Zamrazilo mě po celém těle. Něčí ruka mi ze tmy nabízela cigarety.

„Kdo jste?“

„Přítel,“ odpověděl. „Tedy alespoň bych jím rád byl. Cigaretu?“

„Nekouřím.“

„To je dobře. Bohužel, Danieli, nemám nic jiného, co bych ti mohl nabídnout.“

Jeho hlas zněl dutě, vzdáleně a vyhasle. Slova jako by protahoval. Jako gramofonové desky se sedmdesáti osmi otáčkami za minutu, které sbíral Barceló.

„Odkud víte, jak se jmenuju?“

„Vím toho o tobě spoustu. A jméno není to nejdůležitější.“

„Co ještě víte?“

„Mohl bych ti říct věci, za který by ses styděl, ale teď na to nemám čas ani chuť. Stačí, když ti řeknu, že o tobě vím, že máš něco, co mě zajímá. A jsem ochotný dobře ti za to zaplatit.“

„Asi jste si mě s někým spletl.“

„Ne, já si lidi nikdy nepletu. Jiný věci si pletu, ale lidi nikdy. Kolik za to chceš?“

„Za co?“

„Za *Stín větru*.“

„Proč si myslíte, že to mám?“

„O tom se bavit nebudeme, Danieli. Je to jen otázka ceny. Už dlouho vím, že to máš. Lidi mluví. Já poslouchám.“

„Tak to jste asi špatně slyšel. Já tu knížku nemám. A kdybych ji měl, tak bych ji neprodal.“

„Tvoje rozhodnost je obdivuhodná. Zvláště v dnešní době, kdy se každý chová jak přísluhovač a patolízal. Ale přede mnou tohle divadýlko hrát nemusíš. Řekni kolik. Pět tisíc? Mně na penězích nesejde. Cenu si určí sám.“

„Už jsem vám to říkal. Knižka není na prodej. A navíc ji ani nemám,“ odpověděl jsem. „Jak vidíte, spletl jste se.“

Neznámý mlčel a zůstal nehybně stát zahalen do modravého kouře cigarety, která jako by byla nekonečná. Všiml jsem si, že není cítit tabákem, ale spíš spáleným papírem. Takovým, ze kterého se dělají knihy.

„Možná že se teď pleteš ty,“ poznamenal.

„Vyhrožujete mi?“

„Dost možná.“

Polkl jsem. Navzdory vzteku mě ten podivný člověk strašlivě vyděsil.

„A smím vědět, proč se o to tak zajímáte?“

„To je moje věc.“

„Moje taky, vždyť mi tu vyhrožujete. Chcete, abych vám prodal knížku, kterou nemám.“

„Líbíš se mi, Danieli. Máš odvalu a jsi podle všeho chytrý kluk. Pět tisíc? Za to si můžeš koupit spoustu knížek. A dobrých knížek. Ne ten brak, který tak úzkostně skrýváš. Tak tedy pět tisíc a budeme přáteli.“

„My dva nejsme přátelé.“

„Ale jsme, jen sis toho ještě nevšiml. Nevychítám ti to. Máš hlavu plnou tolika věcí. Třeba kamarádky Clary. Kvůli takové ženě člověk snadno přijde o rozum.“

Při zmínce o Claře mi v žilách ztuhla krev.

„Co víte o Claře?“

„Troufám si tvrdit, že víc než ty. A že bude lepší, když na ni zapomeněš, i když vím, že to ty neuděláš. Taky mi bylo šestnáct...“

Najednou jsem si to s hrůzou uvědomil. Tenhle člověk je oním podivným neznámým, který Claru na ulici několikrát oslovil. Byla to pravda. Clara nelhala. Neznámý ke mně o krok přistoupil. Stáhl jsem se. V životě jsem nepocítil takový strach.

„Clara tu knížku nemá, abyste věděl. A opovažte se na ni někdy ještě sáhnout.“

„Tvoje kamarádka mě nezajímá, Danieli. A ty na tom budeš jednou stejně. Já chci tu knihu. Chci ji radši dostat po dobrým. Nechci, aby se někomu něco stalo. Je to jasný?“

Začal jsem si hrozně vymýšlet. Nic lepšího mě totiž nenapadlo.

„Má to Adrián Neri. Je to skladatel. Možná jste o něm slyšel.“

„Jeho jméno mi nic neříká, což je ovšem to nejhorší, co může takového skladatele potkat. Určitě sis toho Adriána Neriho nevymyslel?“

„Co víc bych si přál.“

„Jste podle všeho výborní kamarádi. No tak mu tedy řekni, ať ti tu knížku vrátí. Podobný problém se mezi kamarády snadno vyřeší. Nebo si snad přeješ, abych si o knížku řekl Claře?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Promluvím si s Nerim, ale myslím, že mi ji nevrátí. Možná že už ji ani nemá,“ improvizoval jsem. „A proč tu knihu chcete? Neříkejte, že si ji chcete přečíst.“

„Ne. Znáám ji nazpaměť.“

„Vy jste sběratel?“

„Něco na ten způsob.“

„Máte ještě jiné knihy od Caraxe?“

„Kdysi jsem měl. Na Juliána Caraxe jsem se přímo zaměřil. Jezdím po světě a sháním jeho knihy.“

„A co s nimi děláte, když je nečtete?“

Neznámý ze sebe vydal podivný dutý zvuk, jako by byl v agonii. Trvalo mi pár vteřin, než mi došlo, že se směje.

„To, co se jediné patří, Danieli,“ odpověděl.

Nato vytáhl z kapsy krabičku sirek, jednu si vzal a zapálil. Plamínek mu ozářil obličej a já jsem poprvé uviděl jeho tvář. Ztuhla mi krev v žilách. Ten člověk neměl nos, rty ani víčka. Jeho obličej byl jakousi černou a zjizvenou maskou, sežehlou plamenem. Byla to ona neživá pleť, které se kdysi Clara dotkla.

„Spálím je,“ zašeptal a jeho hlas i pohled překypovaly záští.

Jemný závan větru uhasil plamen zápalky, kterou svíral v prstech a jeho obličej opět pohltila tma.

„Ještě se uvidíme, Danieli. Já nikdy tváře lidí nezapomínám. A doufám, že ty odedneška taky ne,“ mluvil velmi pomalu, jako by jednotlivá slova ze sebe vyrážel. „Doufám, že ve vlastním zájmu a taky v zájmu kamarádky Clary se rozhodneš správně a celou tu věc s dotyčným panem Nerim ujasníš. Mimochodem má jméno jako nějaký hejsek. Já bych mu vůbec nevěřil.“

Neznámý už nic víc neřekl, otočil se a odcházel směrem k přístavu. Jeho postava se pomalu nořila do tmy zahalená ozvěnou dutého smíchu.